

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Београд

Булевар краља Александра број 15.

Иницијатива за оцену уставности Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (Службени гласник РС број 115/2014).

ПРЕДЛАГАЧ – ПОДНОСИЛАЦ ИНИЦИЈАТИВЕ:

ГРАНСКИ СИНДИКАТ ЈАВНИХ, САОБРАЋАЈНИХ И КОМУНАЛНИХ ДЕЛАТНОСТИ „НЕЗАВИСНОСТ,,
са седиштем у Београду, улица Нушићева 4/5 који заступа Симић Милан, председник.

СИНДИКАТ ЗАПОСЛЕНИХ У КОМУНАЛНО-СТАМБЕНОЈ ДЕЛАТНОСТИ СРБИЈЕ,
са седиштем у Београду, Трг Николе Пашића бр. 5, кога заступа мр Милан Грујић, председник.

На основу члана 167. став 1.1. и 3. и члана 167. став 2. Устава Републике Србије (службени гласник РС број 98/2006) као и члана 2., 50. и 51. Закона о Уставном суду (Службени гласник РС број 109/2007), Синдикат запослених у комунално-стамбеној делатности Србије из Београда, Трг Николе Пашића бр. 5, а преко овлашћеног заступника мр Милана Грујића у функцији председника, подноси иницијативу за оцену уставности и законитости Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (Службени гласник РС број 115/2014).

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ОВЕ ИНИЦИЈАТИВЕ ЈЕ ЗАКОН О ПРИВРЕМЕНОМ УРЕЂИВАЊУ ОСНОВИЦА ЗА ОБРАЧУН И ИСПЛАТУ ПЛАТА, ОДНОСНО ЗАРАДА И ДРУГИХ СТАЛНИХ ПРИМАЊА КОД КОРИСНИКА ЈАВНИХ СРЕДСТАВА (СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РС БРОЈ 115/2014). КОЈИ ГЛАСИ- ЦИТИРАМО :

ЗАКОН

О ПРИВРЕМЕНОМ УРЕЂИВАЊУ ОСНОВИЦА ЗА ОБРАЧУН И ИСПЛАТУ ПЛАТА, ОДНОСНО ЗАРАДА И ДРУГИХ СТАЛНИХ ПРИМАЊА КОД КОРИСНИКА ЈАВНИХ СРЕДСТАВА

Члан 1.

Овим законом привремено се уређују основица, односно вредност радног часа, вредност бода и вредност основне зараде (у даљем тексту: основица), за обрачун и исплату плата, односно зарада као и других сталних примања, изабраних, именованих, постављених и запослених лица код корисника јавних средстава, с циљем очувања финансијског система у Републици Србији и система плата и зарада у јавном сектору.

Члан 2.

Корисници јавних средстава, у смислу овог закона, јесу:

- 1) директни и индиректни корисници буџетских средстава Републике Србије;
- 2) организације за обавезно социјално осигурање и корисници средстава тих организација;
- 3) директни и индиректни корисници буџетских средстава локалне власти у смислу закона којим се уређује буџетски систем;
- 4) јавна предузећа основана од стране Републике Србије, односно локалне власти у смислу закона којим се уређује буџетски систем, као и правна лица основана од стране тих јавних предузећа;

5) правна лица над којима Република Србија, односно локална власт има директну или индиректну контролу над више од 50% капитала или више од 50% гласова у органима управљања, друга правна лица у којима јавна средства чине више од 50% укупних прихода остварених у претходној пословној години;

6) јавне агенције и друге организације на које се примењују прописи о јавним агенцијама или су под контролом Републике Србије, односно локалне власти.

Одредбе овог закона примењују се и на обрачун и исплату зарада и других сталних примања у Народној банци Србије.

Одредбе овог закона не примењују се на кориснике јавних средстава који су основани међународним уговором, као ни на кориснике јавних средстава у којима се плате и друга стална примања утврђују у складу са међународним уговором.

Члан 3.

У овом закону платом се сматра зарада запосленог код корисника јавних средстава утврђена у складу са законом који уређује радне односе, односно плата изабраног, именованог и постављеног лица и запосленог код корисника јавних средстава утврђена у складу са законима који уређују плате у државним органима, органима локалне власти, организацијама обавезног социјалног осигурања и јавним службама.

У овом закону основна нето плата јесте производ коефицијента и основице за обрачун и исплату плате, односно основна зарада по уговору о раду закљученом у складу са законом који уређује радне односе, умањена за порез и доприносе за обавезно социјално осигурање који се плаћају из зараде у складу са законом.

Другим сталним примањем код корисника јавних средстава, у смислу овог закона, сматра се накнада за рад изабраног, именованог и постављеног лица и саветника и посебног саветника функционера у органима Републике Србије и локалне власти, као и директора, односно управника или другог руководиоца корисника јавних средстава, који није засновао радни однос код корисника јавних средстава, накнада за рад чланова органа управљања и надзора код корисника јавних средстава, као и накнада за рад у сталним и повременим радним телима, радним групама, саветима и комисијама, код корисника јавних средстава, утврђена посебним прописима и општим и појединачним актима и финансирана из средстава тог или другог корисника јавних средстава, која у себи садржи порез и припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

Друго стално нето примање, у смислу овог закона, јесте друго стално примање умањено за порез и припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање.

Члан 4.

Ништаве су одредбе општег или појединачног акта (осим појединачног акта којим се плата повећава по основу напредовања) којима се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи, на основу којих се повећава износ плата и другог сталног примања код субјеката из члана 2. овог закона, донет за време примене овог закона.

Члан 5.

Основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава, утврђена законом, другим прописом или другим општим и појединачним актом, који је у примени на дан доношења овог закона, умањује се за 10%.

Запослени чија је основна нето плата пре почетка примене овог закона за пуно радно време била нижа од 25.000 динара задржава своју нето плату.

Уколико би се применом умањене основице у смислу овог закона утврдила основна нето плата нижа од 25.000 динара, том запосленом се за пуно радно време исплаћује основна нето плата у износу од 25.000 динара.

Запосленом који ради са непуним радним временом, плата се утврђује сразмерно његовом радном времену, а умањење се утврђује сразмерно умањењу плате коју би остварио за пуно радно време, за месец за који се врши исплата.

Члан 6.

Друга стална примања у нето износу умањују се за 10%.

Од умањења из става 1. овог члана изузимају се друга стална примања у нето износу нижем од 25.000 динара.

Уколико би се применом умањења из става 1. овог члана утврдило друго стално примање у нето износу нижем од 25.000 динара, то примање се исплаћује у износу од 25.000 динара.

Умањење из става 1. овог члана врши корисник јавних средстава који је исплатилац другог сталног примања.

Члан 7.

Корисници јавних средстава, изузев корисника из члана 2. став 1. тач. 1) и 2) овог закона, којима се умањује планирани износ средстава за плате, односно износ за дотације организацијама обавезног социјалног осигурања, дужни су да у року од три дана од дана извршене коначне исплате плата за одређени месец на рачун прописан за уплату јавних прихода Републике Србије уплате разлику између укупног износа плата обрачунатих применом основице која није умањена у смислу члана 5. став 1. овог закона са урачунатим доприносима који се исплаћују на терет послодавца и укупног износа плата обрачунатих применом умањене основице у смислу овог закона са урачунатим доприносима који се исплаћују на терет послодавца.

Корисник јавних средстава који је исплатилац других сталних примања, изузев корисника из члана 2. став 1. тач. 1) и 2) овог закона, дужан је да у року од три дана од дана извршене исплате за одређени месец на рачун прописан за уплату јавних прихода Републике Србије уплати разлику између укупног износа другог сталног примања који није умањен у смислу члана 6. став 1. овог закона и укупног износа другог сталног примања који је обрачунат са умањењем у смислу овог закона.

Обавезу уплате средстава у смислу ст. 1. и 2. овог члана има и Народна банка Србије.

Корисници јавних средстава из ст. 1. и 2. овог члана и Народна банка Србије припадајућа средства која су у обавези да уплате по ст. 1. и 2. овог члана не могу опредељивати нити користити за друге намене.

Члан 8.

Јавно предузеће основано од стране Републике Србије дужно је да приликом овере обрасца за обрачун и коначну исплату зарада достави министарствима надлежним за начин и контролу обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима доказ о уплаћеном износу средстава из члана 7. ст. 1. и 2. овог закона за претходну исплату и обрачунатом износу средстава из члана 7. ст. 1. и 2. овог закона за текућу исплату за то јавно предузеће и правна лица основана од стране тог јавног предузећа.

Јавно предузеће основано од стране локалне власти дужно је да приликом овере обрасца за обрачун и исплату зарада достави надлежном органу локалне власти доказ из става 1. овог члана за то јавно предузеће и правна лица основана од стране тог јавног предузећа.

Надлежни орган локалне власти је дужан да једном месечно, а најкасније до 10. у месецу за претходни месец достави министарствима надлежним за начин и контролу обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима извештај о извршеној уплати из члана 7. ст. 1. и 2. овог закона.

У случају да јавно предузеће из става 1. овог члана не изврши обавезу из члана 7. ст. 1. и 2. овог закона, министарства из става 1. овог члана неће извршити оверу обрасца за обрачун и исплату зарада, док се та обавеза не изврши.

У случају кад обавезу из члана 7. ст. 1. и 2. овог закона нису извршили корисници јавних средстава чији је оснивач локална власт, министар надлежан за послове финансија ће на предлог министарства надлежног за начин и контролу обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима решењем привремено обуставити пренос трансферних средстава из буџета Републике Србије, односно припадајућег дела пореза на зараде и пореза на добит правних лица јединици локалне власти, док се та обавеза не изврши.

Члан 9.

Влада ће, у року од 15 дана од дана ступања на снагу овог закона, ускладити прописе и друге акте који се односе на основице, а чији је доносилац, са одредбама овог закона.

У року из става 1. овог члана ускладиће се и други општи акти којима је утврђена основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава на које се ти прописи и општи акти односе.

У року из става 1. овог члана ускладиће се и Уредба о поступку привремене обуставе преноса припадајућег дела пореза на зараде и пореза на добит правних лица аутономној покрајини, припадајућег дела пореза на зараде граду Београду, односно преноса трансферних средстава из буџета Републике Србије јединици локалне самоуправе („Службени гласник РС”, број 49/13).

Члан 10.

Новчаном казном у износу од 500.000 до 2.000.000 динара казниће се за прекршај правно лице које је корисник јавних средстава, изузев Републике Србије и локалне власти, као и њихових органа, ако:

- 1) не изврши умањење плата у складу са чланом 5. став 1. овог закона;
- 2) не изврши умањење другог сталног примања у складу чланом 6. став 1. овог закона;
- 3) не изврши обавезу из члана 7. ст. 1– 3. овог закона.

За прекршај из става 1. овог члана казниће се и одговорно лице у правном лицу које је корисник јавних средстава, као и одговорно лице у органу Републике Србије и локалне власти, у износу од 50.000 до 150.000 динара.

Члан 11.

Надзор над применом овог закона врши министарство надлежно за послове финансија.

Инспекцијски надзор над применом овог закона врше надлежне инспекције, у складу са законом.

Члан 12.

Овај закон примењује се почев од обрачуна и исплате плата, зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава за месец новембар 2014. године.

Члан 13.

Закон о умањењу нето прихода лица у јавном сектору („Службени гласник РС”, број 108/13) престаје да важи 1. новембра 2014. године.

Изузетно од става 1. овог члана, код корисника јавних средстава који до 1. новембра 2014. године нису исплатили плате и друга стална примања за месец октобар 2014. године и раније месеце, Закон о умањењу нето прихода лица у јавном сектору примењиваће се и после 1. новембра 2014. године, закључно са исплатом плате односно другог сталног примања за месец октобар 2014. године.

Члан 14.

Овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Устав Републике Србије у члану 21. став 1. 2. и 3. утврђује једнакост и равноправност, право на једнаку законску заштиту без дискриминације као и забрану сваког облика дискриминације :

„ Пред Уставом и законом сви су једнаки.

Свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације.

Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног поретка, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидета. „

Из овако дефинисаног члана 21. Устава јасно је да закон који је предмет преиспитивања уставности садржи недвосмислену дискриминацију и то запослених код корисника јавних средстава у односу на запослене у реалном сектору, а чиме се остварује неједнак положај запослених и грађана. Људска и мањинска права су зајемчена Уставом и могу бити ограничена само у Уставом утврђеним случајевима и то на врло рестриктиван начин. Остварени ниво људских и мањинских права се не може смањивати, а и при ограничавању таквих права сви државни органи су дужни да поступају са знатним обзиром и то тако да та ограничења по својој природи и обиму морају се тако спроводити да се свако ограничење постигне са што мањим ограничењем права, а што је све утврђено чланом 20. Устава Републике Србије.

Оспореним законом се достигнути ниво људских права – права запослених, умањује, а то ограничење не задовољава принципе недемократског друштва. Озбиљно и грубо се задире у суштину зајемчених права те се оваквим начином уређивања обрачуна исплата плата умањују права запослених код корисника јавних средстава. Ово је најочитије у члану 5. и 6. оспореног закона којим се утврђује номинално умањење зарада запослених у односу на зараду која им припада по основу закона, подзаконских аката, општих аката код послодавца као и закључених Уговора о раду између запосленог и послодавца.

Члан 5.

Основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава, утврђена законом, другим прописом или другим општим и појединачним актом, који је у примени на дан доношења овог закона, умањује се за 10%.

Запослени чија је основна нето плата пре почетка примене овог закона за пуно радно време била нижа од 25.000 динара задржава своју нето плату.

Уколико би се применом умањене основице у смислу овог закона утврдила основна нето плата нижа од 25.000 динара, том запосленом се за пуно радно време исплаћује основна нето плата у износу од 25.000 динара.

Запосленом који ради са непуним радним временом, плата се утврђује сразмерно његовом радном времену, а умањење се утврђује сразмерно умањењу плате коју би остварио за пуно радно време, за месец за који се врши исплата.

Члан 6.

Друга стална примања у нето износу умањују се за 10%.

Од умањења из става 1. овог члана изузимају се друга стална примања у нето износу нижем од 25.000 динара.

Уколико би се применом умањења из става 1. овог члана утврдило друго стално примање у нето износу нижем од 25.000 динара, то примање се исплаћује у износу од 25.000 динара.

Умањење из става 1. овог члана врши корисник јавних средстава који је исплатилац другог сталног примања.

Изузетно од става 1. овог члана, код корисника јавних средстава који до 1. новембра 2014. године нису исплатили плате и друга стална примања за месец октобар 2014. године и раније месеце, Закон о умањењу нето прихода лица у јавном сектору примењиваће се и после 1. новембра 2014. године, закључно са исплатом плате односно другог сталног примања за месец октобар 2014. године.

Оспорени закон је у супротности са чланом 91. став 2. Устава Републике Србије, који утврђује општу обавезу плаћања пореза, а сразмерно економској моћи пореског обвезника. Оспорени закон представља парафискални порески приход, јер се њоме опорезује зарада само запослених у јавном сектору чиме се категорија запослених у јавном сектору дискриминише у односу на друге запослене на територији Србије.

Исто тако зарада запослених у јавном сектору се може опорезовати Законом о порезу на доходак грађана који јасно утврђује да се „ опорезивање дохотка грађања усклађује искључиво овим законом“ . Оспореним законом нарушава се јединство правног поретка које је јасно утврђено чланом 4. став 1. и чланом 194. Устава Србије.

Чланом 4. став 1. и члан 194. Устава Србије гласе – цитирам : „

Члан 4

Правни поредак је јединствен.

Уређење власти почива на подели власти на законодавну, извршну и судску.

Однос три гране власти заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

Судска власт је независна.

Члан 194

Правни поредак Републике Србије је јединствен.

Устав је највиши правни акт Републике Србије.

Сви закони и други општи акти донети у Републици Србији морају бити сагласни са Уставом.

Потврђени међународни уговори и општеприхваћена правила међународног права део су правног поретка Републике Србије. Потврђени међународни уговори не смеју бити у супротности са Уставом.

Закони и други општи акти донети у Републици Србији не смеју бити у супротности са потврђеним међународним уговорима и општеприхваћеним правилима међународног права.

Оспореним законом се у потпуности укида право на колективно преговарање као и право запослених да у и кроз колективно преговарање са послодавцем утврђују и уређују све елементе свог радно правног статуса па и зараде. Оспореним законом се у потпуности поништавају сви колективни уговори код послодавца из јавног сектора у делу утврђивања плата – зарада, као и других сталних примања.

На тај начин овим законом се директно крши Конвенција 98 Међународне организације рада која је ратификована од стране СФРЈ, као и Конвенције 154-о колективном преговарању Међународне организације рада, а које као такве чини саставни део нормативног система Србије.

КОНВЕНЦИЈА 98.**Конвенција о правима радника на организовање и на Колективне преговоре, 1949. ратификована 1958 године****Члан 1.**

1. Радници треба да користе одговарајућу заштиту против свих дела дискриминације у материји запослења, која би могла да буде штетна по синдикалну слободу.
2. Таква заштита се може нарочито применити уколико се ради о делима која би имала за циљ:
 - a) да запослење радника подреде услову да се он не учлањује у синдикат или да престане да припада синдикату;
 - b) да се отпусти радник или да му свим осталим средствима, нанесе штета ради тога што је он члан синдиката, или што учествује у синдикалним делатностима изван радних часова или пристанком послодавца за време радних часова.

Члан 2.

1. Организације послодавца и радника треба да користе одговарајућу заштиту против свих дела уплитања једних на рачун других, било директно, било преко својих агената и чланова, у њихово формирање, функционисање и администрацију.
2. У смислу овог члана у дела мешања спадају мере које иду за тим да изазову стварање организација радника којом господаре послодавац или организације послодавца или издржавање организације радника финансијским и другим средствима, са намером, да се ове организације ставе под контролу послодавца или организација послодавца.

Члан 3.

Одговарајући механизми, према националним условима треба, ако је потребно, да буду организовани у сврху обезбеђења поштовања права организовања дефинисаног у претходном члану.

Члан 4.

Одговарајуће мере према националним условима треба да буду предузете, ако је потребно да се подстакне и унапреди развој и шире коришћење процедура, добровољних преговора путем колективних уговора између послодавца и организација послодавца, с једне стране и организација радника с друге стране, како би се овим путем одредили радни услови.

Члан 5.

1. Мера у којој би се предвиђене гаранције у овој Конвенције примениле на војску или полицију биће одређена националним законом.

2. Сагласно принципима одређеним у параграфу 8. члан 19. Устава МОР-а, верификације ове Конвенције од стране једног члана не може да утиче ни на један закон, пресуду, обичај или споразум који већ постоји и који даје члановима војске и полиције гаранције које су предвиђене у овој Конвенцији.

Члан 6.

Ова Конвенција се не односи на положај државних функционера и не може ни на какав начин да се тумачи као и ад иде на штету њихових права или њиховог статуса.

КОНВЕНЦИЈА 154.

Конвенција о колективном преговарању, 1978.

I. ДЕО – ОБИМ И ДЕФИНИЦИЈЕ

Члан 1.

1. Ова Конвенција се примењује на све гране привредне делатности.
2. Обим у коме ће се гаранције предвиђене овом конвенцијом примењивати на оружане снаге и полицију, може се одредити државним законима, уредбама, односно националном праксом.
3. У погледу државних служби, посебни начини примене ове Конвенције могу се прописати државним законима или уредбама, или ускладити са националном праксом.

Члан 2.

У смислу ове Конвенције појам »колективно оредоварање« односи се на свако преговарање између послодавца, групе послодаваца, једне или више организација послодаваца с једне стране, и једне или више радничких организација са друге стране, ради:

- а) утврђивања радних услова и услова запошљавања;
- б) уређивања односа између послодавца и радника; и/или
- с) уређивања односа између послодавца и њихових организација и једне или више радничких организација.

Члан 3.

1. Ако државни закон или или пракса признаје постојање радничких представника према дефиницији из члана 3. тачка б) Конвенције о радничким представницима, 1971., државним законом или праксом се може утврдити у ком обиму ће се појам »колективно преговарање« примењивати у смислу ове Конвенције, на преговоре са тим представницима.
2. Ако одредба из параграфа 1. овог члана појам »колективно преговарање« признаје преговарање и са радничким представницима споменути у оти параграфу, предузеће се одговарајуће мере када је то потребно, да би се избегла могућност да учешће радничких представника у преговарању не ослаби преговарачку позицију радничких организација.

II. ДЕО – НАЧИН ПРИМЕНЕ

Члан 4.

Уколико одредбе ове Конвенције нису предходно постале правоснажне путем колективних уговора, арбитражних одлука или на неки други начин, у складу са националном праксом, прогласиће се преко државних закона или уредби.

III. ДЕО – ПОДСТИЦАЊЕ КОЛЕКТИВНОГ ПРЕГОВАРАЊА

Члан 5.

1. Ради подстицања колективног преговарања предузимаће се мере прилагођене националним условима.
2. Мере из параграфа 1. овог члана предузимаће се с циљем да се:
 - а) колективно преговарање омогући свим послодавцима и свим групама радника у свим гранама привредних делатности, које су обухваћене овом Конвенцијом,

- b) колективно преговарање прогресивно шири на сва питања обухваћена параграфима а), б) и ц) члана 2 ове Конвенције;
- с) подстиче утврђивање процедуралних правила договорених између организација послодаваца и радника;
- д) колективно преговарање не спутава непостојањем правила за утврђивање поступака који треба примењивати или пак неприкладним или неодговарајућим правилима;
- е) органи и поступци за решавање радних спорова уреде на начин који ће доприносити подстицању колективног преговарања.

Члан 6.

Одредбе ове Конвенције не искључују деловање система радних односа у којима се колективно преговарање спроводи у склопу мировног или арбитражног механизма или установа у којима стране у колективном преговарању учествују и добровољно.

Члан 7.

Мере које предузимају држ. органи власти ради подстицања и подржаванња развоја колективног преговарања, подлежу претходном саветовању и ако је то могуће, договору између држ. органа и организација послодаваца и радника.

Члан 8.

Мере које се предузимају у циљу подстицања колективног преговарања неће се утврђивати ни примењивати на начин којим би смањивале слободу кол. преговарања.

На исти начин оспорени закон је директно противан Закону о раду (Службени гласник РС 24/05....75/14) који недвосмислено у чланом 1-3. утврђује правну обавезност колективног преговарања између запослених и послодаваца, као и неприкосновено право запослених и послодаваца да права и обавезе-особито у делу зарада-утврђују Колективним уговором код послодавца-као општим актом који са свим елементима обавезности овог општег акта за говорне стране.

ЗАКОН О РАДУ

"Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14¹

Члан 1.

Права, обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада, уређују се овим законом и посебним законом, у складу са ратификованим међународним конвенцијама.

Права, обавезе и одговорности из радног односа уређују се и колективним уговором и уговором о раду, а правилником о раду, односно уговором о раду – само када је то овим законом одређено.

Члан 2.

Одредбе овог закона примењују се на запослене који раде на територији Републике Србије, код домаћег или страног правног, односно физичког лица (у даљем тексту: послодавац), као и на запослене који су упућени на рад у иностранство од стране послодавца ако законом није друкчије одређено.

Одредбе овог закона примењују се и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбе овог закона примењују се и на запослене код послодаваца у области саобраћаја, ако посебним прописом није друкчије одређено.

Одредбе овог закона примењују се на запослене стране држављане и лица без држављанства који раде код послодавца на територији Републике Србије, ако законом није друкчије одређено.

Члан 3.

Колективним уговором код послодавца, у складу са законом, уређују се права, обавезе и одговорности из радног односа и међусобни односи учесника колективног уговора.

Оспореним законом у члану 14. је утврђено да закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у Службеном гласнику-ЦИТИРАМО:

Члан 14.

Овај закон ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Ово је у директној супротности са чланом 196. став 4. Устава који недвосмислено потврђује:

„ Закони и други општи акти ступају на снагу најраније 8 дана од дана објављивања и могу да ступе на снагу раније, само ако за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом његовог доношења.“

Подносилац иницијативе предлаже Уставном суду Србије да:

1.

Прихвати ову иницијативу и донесе решење којим се покреће поступак за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговором уставности Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (Службени гласник РС број 115/2014).

2.

До доношење коначне одлуке Уставни суд Републике Србије обустави примену оспореног закона, јер би његова даља примена нанела непоправљиву штету по запослене и ангазоване у јавном сектору.

3.

Донесе одлуку којом се утврђује да и Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (Службени гласник РС број 115/2014) **НИЈЕ** у сагласности са Уставом Републике Србије и потврђеним међународним уговором.

У Београду, 11.12.2014 године

**Председник
Самостални Синдикат
запослених
у комунално-стамбеној
делатности Србије**

мр Милан Симић

**Председник
Грански синдикат
јавних саобраћајних
и комуналних делатности
„Независност”**

Милан Симић